

Ara ve Nadal

Ara ve Nadal i matarem el gall... Així ho diu la cançó tradicional catalana. I és que ara ve el Nadal i el pròxim 23 de desembre està convocat el Pacte Nacional pel Dret a Decidir i matarem el gall. Us puc ben assegurar que la gent de Ract hi anirem amb els estris ben esmolats i a punt per tal que ni el gall s'escapi i no sigui lloca enlloc de gall.

Quina oportunitat tan fantàstica la de preparar aquestes festes retrobant-nos tots aquells que d'una manera o una altra portem anys i anys engreixant aquest gall nostre. Quina millor manera de pensar i decidir com serà la festa de la independència (com pot ser millor tots junts?), per pensar com haurà de ser l'execució i la posterior defensa del compromís pres i la consolidació del nou Estat.

En línies generals, a Rcat defensarem el que sempre hem defensat, sense posar pals a les rodes del que una majoria decideixi. Posarem l'accent en alguns aspectes, això sí, com Referèndum oficial i unilateral, la proclamació immediata. També les dates i la mobilització són importants i per aquest motiu pensem més en un 11 de Setembre de suport, defensa i blindatge

de les noves institucions sorgides de la declaració d'independència que no pas en un altre 11 S de protesta davant la suspensió del Referèndum o la judicialització del procés.

Família, "Ara ve Nadal", i en aquesta taula pel dret a decidir cal que qui hi sigui, porti amb ell a tots "els nostres" tots aquells que, en paraules de la Teresa Casals, per anys i anys que passin saps que deixaries el futur del nostre país en les seves mans perquè l'estimen de veritat i per sobre d'ells mateixos. Això ens donarà la força que ens cal i el sentit de moment transcendental necessari.

I després aquest Nadal, ja a casa, que comenci de nou la cursa cap a aquesta nova fita. Aprofiteu aquest moment de seure a taula, que tots a casa sentin enveja de la vostra convicció en la victòria, que anhelin poder veure amb com ho feu vosaltres, la meravella de país que tindrem, que us envegin per la joia que sentiu de ser participants de l'empresa més gran que mai aquest país s'ha proposat de manera col·lectiva. Compartiu optimisme carregat de raons, coneixement i força.
BON NADAL!

Marc Viñolas

Vicepresident de Reagrupament

Bon Nadal i llibertat pel 2017!

Sumari

El comodí francès
per Josep Sort

PÀGINA 2

El dia a dia
per Josep-Ramon Soldevila

PÀGINA 3

No hi sé veure la utilitat
per Teresa Casals

PÀGINA 4

**La ploma convidada:
Mercè Homs (PDECat
Barcelona)**

PÀGINA 5

**Estar a l'aguait de tot
no està renyit amb tenir
calma i serenitat**
per Vicenç Julià

PÀGINA 6

**L'ànima de
Reagrupament**
per Albert Aragonès

PÀGINA 7

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra i la tira d'humor.

El comodí francès

Una de les primeres iniciatives del nou Ministre d'Afers Exteriors espanyol ha estat impulsar un pseudocrisi diplomàtica entre França i el Parlament de Catalunya. Arran de l'aprovació d'una resolució d'aquesta Cambra a favor de la promoció de la identitat nordcatalana, els diplomàtics espanyols han fet tot el possible per magnificar mediàticament el malestar que a França ha generat aquest fet. Així França ha volgut deixar ben clar que no acceptarà cap intromissió en els seus afers interns.

Val a dir que l'origen de tot plegat l'hem de buscar en l'enorme menyspreu que ha representat el canvi de denominació de la regió on els nordcatalans es troben integrats, que s'ha aprovat en els darrers mesos. Concretament, la nova regió, que és el resultat de la fusió de les antigues Llenguadoc-Rosselló i del Migdia-Pirineus, passa a anomenar-se únicament Occitània. D'aquesta manera s'esborra tota referència a la catalanitat en la denominació oficial, i es fa un pas més en el procés d'assimilació, intentant acabar amb la cada cop més clara vinculació dels nordcatalans envers Barcelona i el sud. A més, la nova capital regional passa de Montpeller a Tolosa de Llenguadoc.

Raons al marge, l'episodi ens ha de fer reflexionar en un doble sentit. En primer lloc, demostra la desesperació dels espanyols, que, un cop constatat el seu total fracàs en l'ofensiva diplomàtica contra Catalunya, impulsada per l'anterior Ministre García-Margallo, comencen a recórrer a estratègies més clàssiques com és l'ús del comodí francès o, si voleu, en una expressió més mercadotècnica, el *Primo de Zumosol* del nord.

Que Espanya hi recorri és

fins i tot normal. Sempre ha estat França qui els ha arreglat el tema. França, per activa o per passiva, com per exemple pel seu bloqueig a l'arribada d'armes durant la Guerra del 36-39, ha tingut un protagonisme clau en la història de Catalunya. Noti's, però que sempre hi ha recorregut en moments considerats de crisi, la qual cosa demostra que des de la percepció espanyola, la situació actual és efectivament de crisi. I això malgrat les declaracions públiques que sempre tendeixen a banalitzar el procés independentista.

Hi ha, però, una altra reflexió que cal fer. I és que en la política diplomàtica, i de seguretat, de la Catalunya independent, França hi ha d'ocupar un lloc preeminent. I això per múltiples raons: des de les geogràfiques, les econòmiques, les demogràfiques, àdhuc les culturals, etc. A més, històricament, Barcelona i tot Catalunya sempre havia tingut com a referent cultural París, fins a l'adveniment de la dictadura franquista, la qual es va encaparrar a fer de Madrid la ciutat referencial dels catalans via TVE, primer, el Pont Aeri després, i l'AVE, ara, sense oblidar el paper del futbol i d'aquesta bajanada del Clásico que s'han inventat en els darrers anys.

Pot semblar paradoxal, en aquest sentit que, atesa l'hostilitat històrica dels governs francesos a la reivindicació nacional catalana, suggereixi ara que, precisament França sigui un dels principals referents. Però és que no hi ha més cera que la que crema i, ens agradi o no la Independència de Catalunya, ha de comptar amb el suport de França. Em direu que és impossible, això. Però no. En primer lloc, perquè els francesos no són

espanyols. I històricament han sabut negociar quan veien que no podien mantenir les seves antigues colònies.

Per contra, als espanyols, sempre se'ls han tret de sobre a base de garrotades, excepte al Sàhara, d'on van sortir per potes abans de rebre de valent. Per això París ha d'arribar a la conclusió que Catalunya va a caixa o faixa cap a la Independència, i que no hi ha ni dubtes ni vacil·lacions pel que fa a aquest tema. Això d'entrada.

I, en segon lloc, ha de constatar que altres estats estan disposats a reconèixer la Independència de Catalunya. Siguin els que siguin — òbviament com més poderosos, millor, lògicament. Si té aquesta certesa, també, és evident que no tolerarà que algun d'aquests estats treguin profit del reconeixement d'un nou estat del qual és fronterer i que, en conseqüència, modificarà el seu propi context geopolític. Per això, optarà per intervenir-hi des del primer moment, per controlar el desenvolupament dels fets, i això significarà que, paradoxalment, pot esdevenir el primer estat a reconèixer la Independència de Catalunya. Això, per una banda, deixarà els espanyols amb un pam de nas. I de l'altra obligarà, jo penso que de forma prou satisfactòria, a una entesa bilateral al més estreta possible entre París i Barcelona, fet que, finalment, podria ajudar a llimar alguns dels desencontres històrics. Ben mirat, els interessos comuns són molt importants des de tots els punts de vista. Serà clarament una relació win-win, i que em perdonin per l'anglicisme.

Josep Sort

El dia a dia

Els regidors de Reagrupament també hem d'estar per la política del dia a dia, la que es planifica i la que planifica el futur dels nostres pobles i ciutats, però també, la que persegueix, com no pot ser de cap altra manera, apuntalar els tres peus del nostre full de ruta: independència, democràcia i treball.

Com a regidor de Vic, ja sabeu que he ampliat la meua dedicació des de fa unes setmanes a l'Ajuntament. Ara porto, a més de la de medi ambient i la de món rural, les de ciutadania, igualtat i la de participació. També me n'encarrego de recursos humans, però això és un altre capítol.

Començo a detallar alguns dels projectes que portem des de les diferents regidories, i començaré per la de Ciutadania. El treball principal és l'anomenat projecte ICI (per la intervenció comunitària intercultural i local). És un projecte de ciutat per a la convivència i la cohesió social. Una ciutat com Vic, amb un 20% de nouvinguts, ha de vetllar pel bé de la bona convivència entre una rica diversitat de cultures que hi conviuen. Un equip de tècnics ha avaluat la situació de la convivència entre tots els ciutadans, sobretot l'anomenat "tercer sector". I ara s'està treballant mantenint contacte amb tots els agents implicats i totes les entitats que estan al peu del canó, les que toquen de peus a terra, com les AMPAS de les escoles,

els CAP's dels barris, les associacions de veïns i les entitats diverses que formen el nostre extens i intens teixit associacionista. Crec que aquesta tasca (que no és exclusiva de la nostra ciutat), ens pot ajudar a entendre'ns a tots nosaltres. S'intenta valorar la diversitat social i cultural. Treballar en les diferències entre els nouvinguts i els vigatans autòctons però, sobretot, com deia, entendre-les.

A la regidoria d'igualtat ens esforcem a ajudar, des l'oficina de Vic Dones, a les dones maltractades que ho necessiten. Quan pateixen qualsevol tipus de discriminació de gènere, la que sigui, els ajudem, en el que calgui... i en tots els sentits: legalment i, sobretot, sociològicament. Però el que és més important, mirem de sensibilitzar als joves, els que ens han de seguir i els que encara poden aprendre. I els que podran fer efectius aquests esforços. De la mateixa manera, també anem de bracet amb els col·lectius LGTBI, cal promoure i garantir que les persones lesbianes, gais,

transsexuals/transgènere, bisexuals i intersexuals disposin i gaudeixin dels mateixos drets i oportunitats que el conjunt de tota la ciutadania.

També fem feina a la regidoria de participació. Aquí donem veu a tothom. I els escoltem. Des de processos participatius (sobretot pressupostos dels barris, als quals els hi proposem que ens indiquin quines són les seves propostes) fins als consells i diferents taules de sectorials de ciutadania. Podem tractar, amb transparència, temes de mobilitat, de barris, cultura, pagesia, medi ambient, etc.

Em fa la sensació que em deixo moltes peces al teler. Però ja tindrem temps de parlar-ne amb més detall a les properes *La Veu*. Per molt que em pesi, no crec que al gener ja tinguem Estat. Segurament, i per desgràcia, encara haurem d'esperar algun mes més.

Josep Ramon Soldevila

No hi sé veure la utilitat

Quan més ens apropem a la data en la qual se'ns ha de plantejar la votació decisiva, perquè el seu resultat ha de ser vinculant, més veus s'alcen per manifestar desacords, recels, dubtes i mals averanys. Quan aquestes vacil·lacions provenen d'aquells, l'objectiu dels quals és fer fracassar la voluntat dels independentistes, les entenc perfectament. Per guanyar tot s'hi val. Mentides dites una i altra vegada, personatges que cobren per defensar, sovint barroerament, els interessos de l'estat liderat pel govern del PP ben acompanyat d'un PSOE, que ha renunciat a la dignitat socialista i d'uns *Ciudadanos*, que han estat creats per fer creure a uns quants que eren la dreta regeneracionista del canvi. A tots ells ja els va bé la situació actual. Hi viuen bé. Són recompensats per repetir els mateixos arguments i han arribat a un estatus que no es correspon amb la misèria de les seves aportacions intel·lectuals, en la majoria

dels casos.

El que jo no entenc tant és l'actitud d'aquells independentistes, a prova de qualsevol cotó, que burxen constantment i posen en evidència aquelles situacions o actituds que podent crear neguits i una certa contradicció. Entenc que pateixin en determinats moments perquè els pot semblar que no anem bé, que tal vegada, a l'hora de la veritat, no s'actuarà amb l'energia i el valor suficient, que requereix l'objectiu tan ambiciós que pretenem. Tots tenim moments de dubtes. El camí se'ns fa llarg, massa llarg. No tenim certeses, no tenim tota la informació, segurament perquè no la podem tenir, però transmetre aquests neguits, no ajuda gens a arribar al moment clau amb la moral adient.

No se m'acut que un entrenador de l'esport que sigui, davant d'un partit decisiu, digui als seus jugadors coses com aquesta. «No sé

si el porter ho farà gaire bé, després de la nit de gresca que ha tingut la barra de viure avui» «I no acabo de creure que el diagnòstic del nostre metge hagi estat l'adient quan no ha donat l'alta al davant centre...». «Si tots plegats no fóssiu tan febles de moral... potser aniríem millor». En fi. No veig la utilitat de comportaments com aquest.

Potser estic equivocada. Però jo he optat d'aquí al setembre, per serrar les dents, patir per dintre, treballar tant com pugui per ajudar allà on calgui, confiar en els ciutadans de Catalunya que volen ser lliures com jo i donar un vot de confiança a aquells que han acceptat la responsabilitat de liderar el seu poble cap al seu futur lliure. Ah! I això sí. Escriure la carta als Reis d'Orient per demanar-los que, als catalans, ens portin sacs de SORT!

Teresa Casals

Reagrupem-nos i convergim en el Partit Demòcrata

Mercè Homs, presidenta del Partit Demòcrata a Barcelona

Fa ja 5 mesos que convergents, reagrupats i gent que va decidir sumar-s'hi, ens vam trobar per construir un nou partit que té com a objectiu principal aconseguir la independència de Catalunya. Un nou partit, que a més, vol fer les coses de manera diferent, prendre les decisions col·lectivament i construir propostes a partir de les aportacions de tots plegats.

A Barcelona, des d'un punt de vista executiu, també ja fa uns mesos que caminem plegats i els resultats ja els comencem a veure. Estem treballant per fer un partit fort, obert, dinàmic i on tots els associats us hi senti protagonistes. Tant se val d'on vingueu. En el Partit Demòcrata hi convergim gent de moltes sensibilitats que hem decidit reagrupar-nos per fer la millor eina possible per fer un país i una ciutat millors.

Des de l'executiva de Barcelona del Partit

Demòcrata, estem treballant en un cronograma de treball per planificar tota la feina a fer durant els propers 4 anys amb dues fites fonamentals: guanyar el referèndum previst pel setembre del 2017 i guanyar les eleccions municipals del 2019 per garantir que la capital del país és al costat del procés nacional que viu el país. Per començar a dibuixar-ho tot plegat, una de les primeres coses que vam fer va ser trobar-nos amb tots les executives de les agrupacions per conèixer a fons l'estat de la situació i planificar a curt i mitjà termini les accions a desenvolupar per aconseguir aquests dos reptes. Els que participeu activament de la vida de l'agrupació ja ho sabeu i els que no, us animo a fer-ho i a aportar el vostre granet de sorra per tenir un Partit Demòcrata el més gran i fort possible. Per guanyar el referèndum, necessitem ser més a favor de la independència i això

és una feina que podem fer cadascú de nosaltres cada dia amb petites accions.

Ara, estem treballant també per construir una idea de ciutat demòcrata i atractiva. A partir del gener, comencem el cycle de debats "Reiniciem la Barcelona demòcrata" on parlarem de tots els temes que afecten la nostra ciutat i on us animo a participar per poder tenir realment un debat ric en idees, de les quals surtin les millors propostes per Barcelona. Parlarem des del model de serveis socials fins a la ciutat intel·ligent, passant per aspectes més concrets com els horaris comercials, l'allotjament turístic o el zoo. Em fa molt feliç poder fer-vos aquest petit escrit. Sobretot perquè demostra que aquesta suma que necessitem per ser molts més, a Barcelona ja ha començat a tenir sentit.

Sempre em teniu a la vostra disposició. Pel que calgui.

Estar a l'aguait de tot no està renyit amb tenir calma i serenitat

Aquests propers mesos que vindran haurem de tenir molt coratge, molt de tremp, molta força, molta paciència, molta psicologia, recórrer a tota la nostra intel·ligència, procurar sobretot no perdre els nervis, contenir-nos molt (o del tot), abans de “saltar sobre algú i mossegar-li la jugular”. En fi, no segueixo, ja m'heu entès. Tot sigui per l'èxit final del Procés.

Això que aparentment és de sentit comú, i més en aquestes circumstàncies, ho hauríem de tenir gravat a tota hora i en tot moment a les nostres ments i, naturalment, tenir-ho sempre present. A més, una elemental obligació nostra també seria inculcar-ho i recordar-ho a tots els nostres compatriotes, o als que tinguéssim més propers; i, sempre que en tinguem ocasió, amb els que coneixem o tractem ocasionalment. Seria aquesta una excel·lent forma de procedir i que ajudarà enormement, sempre, i especialment durant els propers mesos.

L'adversari jugarà la seva principal arma. Intentarà per tots els mitjans possibles fomentar la divisió, l'enfrontament entre nosaltres, la insídia, el dubte, inculcarà el conformisme, les pastanagues de plàstic o les enverinades, directament. Alguns mitjans, els de sempre, premsa (escrita i digital), ràdio, televisió i TIC aniran plens de fang o de llot pestilent, manipulats o “aparentment nets”, però amb oli a la calçada o claus de ferro amagats “per fer-nos derrapar o punxar”, si no

som prou hàbils per esquivar els obstacles i trampes i no caure en paranys. Només mentalitzant-nos, amb els ulls ben oberts i les oïdes ben fines, anticipant-nos tot el possible a les males arts, i alertant de passada als nostres més propers, podrem evitar molts mals (a vegades irreparables).

Molts es preguntaran (o ens preguntarem), “perquè jo, perquè nosaltres, hem d'aguantar i passar per aquests tràngols”? Doncs... senzillament, pel motiu que estem davant d'una ocasió única i possiblement irreplicable, de tenir el que Catalunya fa més de 302 anys que va perdre, la Llibertat, i no la podem deixar escapar. Perquè, si hem aguantat fins aquí, paga la pena aguantar uns pocs mesos més, això sí, implicant-nos tots, i fent uns esforços més (els que calguin), per aconseguir el que tots anhelem.

Hem de procurar transmetre missatges sincers, agradables i positius en tots els sentits i en totes bandes i direccions. M'atreveria a afegir que no hem de transmetre mai missatges descoratjadors i, molt menys, si ni tant sols estan degudament contrastats. Moltes vegades, sense adonar-nos, caiem nosaltres mateixos en aquests paranys. Els independentistes ens necessitem tots. Els de “pedra picada” i els que no ho son tant. Els que ens han trepitjat “l'ull de poll”. Els de sempre i els nouvinguts. Els que som d'aquí i els que han vingut aquí i s'han fet

també entusiastes del procés. Las tietes i les iaies “indepes” que no es perden una mani malgrat la ciàtica i el dolor permanent de l'artrosi. Els joves que, a vegades, vénen, i a vegades es queden a dormir perquè han anat de festa la nit abans. Al veí del costat i al paleta andalús que porta més o menys temps vivint aquí i que ens pregunta (en l'idioma de Cervantes)... “*En confianza, es verdad que nos interesa eso de que Catalunya sea independiente?. Yo creo que viviremos mejor, verdad?*”. Tots aquests diversos grups de gent, aquell dia, es posaran dempeus, i es faran la foto amb un somriure d'orella a orella, davant l'urna amb la papereta del SÍ. A l'endemà, serem LLIURES.

Ah! Me n'oblidava. El més absolut bon rotllo ha de presidir sempre totes les nostres relacions amb tots els independentistes sense excepcions, siguin del partit que siguin. Fins i tot em van dir una vegada que existia un 1% independentista a les files del PP. Però jo, la veritat, és que d'aquesta *rara avis* no en conec a cap. De tota manera, no ens hem de preocupar massa per això últim, i com deia el nostre President fundador, el Dr. Joan Carretero, “el dia que es proclamï la Independència, sortiran independentistes fins i tot de sota les pedres”.

Bones festes nadalenques !!

Vicenç Julià

L'ànima de Reagrupament

Estic segur que tots ja sabeu qui és l'ànima de Reagrupament. No pretenc fer una biografia del personatge, no es pot fer en un article a *La Veu*, de caràcters limitats. Per fer la biografia d'aquest personatge cal un llibre de 1.000 pàgines! L'August Andreu és, sens dubte, l'ànima de Reagrupament. Jo només us vull explicar la meua relació amb ell des que el vaig conèixer. De fet, no recordo exactament quan el vaig conèixer. Suposo que devia ser als voltants del 2008, quan jo em vaig associar a Reagrupament i ell ja en formava part des del Reagrupament que va promoure en Joan Carretero i la Rut Carandell a Esquerra Republicana de Catalunya. L'August sempre hi era, a la seu, sempre, a la seu que fos: carrer Providència, passeig de Gràcia, carrer Malgrat o, ara, a Roger de Llúria. Vam començar a col·laborar junts quan des de la coordinadora de Sarrià-Sant Gervasi, se'm va nomenar, juntament amb en Joan Coll, cap de logística. Era una època de molta feina, amb una campanya d'eleccions autonòmiques al Parlament de Catalunya per endavant. Una època on, en la primera Assemblea de Reagrupament, celebrada al Palau de Congressos de Barcelona, vam reunir gairebé 1.000 persones. Una campanya on vam omplir l'Auditori de Barcelona en l'acte final. I recordo com en Joan Carretero li va dir a l'August, entre altres, que pugés a l'escenari, com a reconeixement per la feina feta, i era el començament....

Una gran campanya que vam fer molts amb molt esforç, però en la qual la ciutadania no va voler aprofitar per fer el canvi que ara s'està produint.

L'August és de les poques persones que han estat a totes les Juntes Directives Nacionals de Reagrupament, les d'abans i les d'ara. És segurament la persona que coneix més tots els secrets i ha viscut totes les discussions i polèmiques que hi ha hagut. Però l'August és l'home més discret que hi ha. Sempre ha tingut la seva opinió i sempre ha estat encertada. Mai l'he sentit cridar i mai l'he vist enfadat. Sí que l'he vist trist i desanimat i inclús malhumorat pels resultats electorals que hem anat traient, però ell sempre ha trobat la part positiva de les derrotes. Sempre s'ha aixecat i ha continuat lluitant perquè és un lluitador nat, i la vida no l'hi ha posat gens fàcil. Inclús en aquest darrer any, que ha patit greus problemes de salut, problemes que a qualsevol de nosaltres ens haguessin destrossat, ell ha estat ferm i, a la que ha pogut, ha tornat a estar al peu

del canó a la seu nacional. Recordo quan vam muntar el dinar durant el congrés fundacional del PDECAT i ell pujava a l'escenari i agafava el micro venent el dinar que allà vam fer. Tot just feia poques setmanes que havia sortit del Clínic. Per a mi, l'August és el viu exemple del que significa Reagrupament. Gent ferma, forta, decidida, amb les idees claríssimes, senzillament perquè sabem com arribar fins al final, i ho sabem des de fa temps, i ara, que de sobte tothom s'ha tornat independentista de tota la vida, ningú ens ha de donar lliçons a l'August ni a la resta de reagrupats del que és lluitar per aconseguir la llibertat del nostre país. Gent que ja no es deixa enganyar per ofertes maldestres i impossibles. Són molts anys, ja que estem al peu del canó i tenim pressa. Som reagrupats, i això és una marca, un signe únic que ningú ens pot treure, ja que ens ho hem guanyat a pols.

Albert Aragonès

Perseguint la utopia pels carrers de València

Joan Francesc Mira, *Els treballs perduts*, València: Edicions 3i4, 1989.

De Joan Francesc Mira, ja havíem comentat aquí la seva magnífica traducció de l'*Odissea* (vegeu "El veritable viatge d'Ulisses" al núm. 16, juny de 2012), però l'escriptor valencià i premi d'Honor de les Lletres Catalanes, a més de traduccions i d'assaigs, compta amb una obra narrativa de ficció molt interessant a la qual cal parar atenció. Una de les seves peces cabdals és la novel·la *Els treballs perduts*, primer lliurament d'una trilogia ambientada a València, ciutat que hi apareix retratada amb cura i saviesa, com un escenari singular, potser no del tot convencional com a capital europea.

La novel·la conta la història de Jesús Oliver, un d'aquests personatges inadaptats al seu temps que donen molt joc narratiu: "(...) jo i la gent més gran que jo no tenim ja solució, ens ha sorprès l'època ens ha agafat el temps com una onada que et sorprèn per darrere, abans la gent naixia en la seua època i el món adult era més o menys com el de la infantesa, i els que ara tenen menys de vint anys viuran també en un món que serà continuació del que ja tenen, però nosaltres no, hem nascut abans d'hora o massa tard hem nascut en un món i ja vivim en un altre món diferent" (p. 51-52). Jesús Oliver, home fora de lloc i fora de temps, esdevé un nou Hèrcules del segle XX, empès, com el personatge mitològic, a dur a terme diverses peripècies, "dotze treballs", que structuren el relat. És un bibliotecari que hereta del seu avi un palau al barri de Carme, on pretén instal·lar una formidable biblioteca, una mena de símbol de l'esperit humà més noble, que s'oposa a la decebedora realitat que l'envolta: materialista, especulativa, hipòcrita. A més,

el seu projecte és una mena de fugida cap endavant per redimir el protagonista —com el legendari Hèrcules— tant d'una vida anodina com de la greu desgràcia de la mort dels seus fills, en un accident en part causat per ell mateix.

Cal destacar l'ambiciosa tècnica narrativa de l'obra, que inclou abundants monòlegs interiors del protagonista, amb tot el seu desordre, puntuació desendreçada, pensaments interromputs i elements de comprensió no immediata. El lector s'hi va acostumant i s'impregna a fons del personatge d'una manera efectiva i molt amena. Precisament, la fluència del pensament en primera persona, el recorregut urbà per València, les nombroses referències sexuals o la transposició d'un mite clàssic, acosten l'obra a James Joyce. De fet, fins i tot apareix una referència expressa a Leopold Bloom, protagonista de *l'Ulisses* de l'autor dublinès, sense que vingui a tomb fora de la mera coincidència amb el nom de pila de Léopold Sédar Senghor, primer president de Senegal independent i un intel·lectual molt destacat al seu temps: "la major part són senegalesos, van tindre un president que era professor de grec, Leopold... Leopold, Bloom no, Leopold no sé què, i també era poeta, un senyor baixet amb ulleres, Sédar Senghor això era" (p.151).

Així mateix, les vivències del protagonista, la incomprensió dels altres, l'absurditat

dels seus propòsits, la comicitat d'algunes situacions o les complicitats que obté de marginats socials presenten algun ressò de Kafka, de Camus i de molts altres. Jesús Oliver es configura com una mena de Quixot, un altre malalt de llibres amb nobles ideals irrealitzables. El personatge de Mira —tan il·lús o ingenu com el de Cervantes— també compta amb una mena de Sanxo Panza en la figura del cec Fèlix Ventura, que l'acompanya pels carrers de la jungla urbana de València. Certament, el llibre de Mira està ple de llibres, tant per la intertextualitat present com pel seu rol en la vertebració del relat mateix. El protagonista, a més de voler omplir de llibres el palau de l'avi, hauria trobat el manuscrit perdut del llibre Cinquè del *Cristià* d'Eiximenis, del qual projectava una edició, cosa que esdevé una obsessió que, en bona mesura, el condueix al tràgic accident determinant de la seva vida posterior, que és el moment que arrenca la novel·la.

Finalment, a més dels nombrosos empelts d'altres llibres, la novel·la és plena de digressions de to assagístic, com aquesta espècie de professió de fe postmodernista: "la història no són les coses que han passat, la història són els llibres, no és la successió dels esdeveniments sinó la narració ordenada dels esdeveniments, tot allò que mai no serà escrit mai no serà història, allò que encara no està escrit encara no és història, podria ser història, però no l'és, els qui prenen mides al meu palau no estaran mai escrits i jo sí" (p. 190). La història, el passat del protagonista, el persegueix i alhora l'empeny a perseguir ell mateix una utopia impossible. El títol ja insinua la inutilitat d'aquest propòsit, però és indubtable el seu gran rendiment literari, ja que, gràcies al periple del personatge durant el seu trajecte vital hem pogut compartir misèries, esforços i ambicions plenes de vida i d'humanitat.

Humor

Boet

